

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. V.**, zastoupeného Mgr. Janem Pfliegerem, advokátem se sídlem Dlouhá 6, Ostrava, proti žalovanému: **Magistrát města Frýdek-Místek**, se sídlem Radniční 1148, Frýdek-Místek, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2015, č. j. 5 Na 13/2015 - 13,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Janu Pfliegerovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 3.400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou elektronicky dne 8. 10. 2015 se žalobce domáhal ochrany před nezákonným rozhodnutím a nezákonným zásahem, který měl souviset s vyvlastňovacím řízením vedeným Magistrátem města Frýdku – Místku (dále „magistrát“). Žalobce svým svérázným způsobem odkázal na přípis magistrátu ze dne 8. 10. 2013, č. MMFM 114850/2013, kterým byl uvědomen o zahájení vyvlastňovacího řízení. Dále ne zcela srozumitelně napadl činnost magistrátu ve vyvlastňovacím řízení a podotkl, že mu uvedená písemnost nebyla řádně doručena. Poznámek, že jednání magistrátu neinicioval a jsou jím porušována jeho práva.

Krajský soud v Ostravě (dále „krajský soud“) usnesením ze dne 26. 11. 2015, č. j. 5 Na 13/2015 – 13, správní žalobu odmítl pro opožděnost. Uvedl, že v daném případě nemohla být dodržena ani lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí, ani lhůta pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Vzhledem k tomu, že žalobci byla zmiňovaná písemnost

doručena 21. 10. 2013, musely všechny do úvahy přicházející lhůty skončit v roce 2013, a žalobu ze dne 8. 10. 2015 proto nelze hodnotit jinak, než jako opožděnou.

Kasační stížností ze dne 4. 1. 2016 napadá žalobce (dále „stěžovatel“) usnesení krajského soudu aniž by explicitně označil některý z kasačních důvodů.

Uvádí, že žaloba nesměřovala proti shora zmíněné písemnosti magistrátu, nýbrž vůči právním důsledkům, které byly touto písemností vyvolány. Namítá rovněž její chybné doručení a domnívá se, že žaloba byla podána do dvou let od okamžiku, kdy k nezákonnému zásahu došlo. Má za to, že tvrzení krajského soudu nejsou řádně podložena a rozhodnutí pokládá za nespravedlivé. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem stěžovatel navrhuje usnesení krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, stěžovateli byl v řízení ustanoven zástupce z řad advokátů a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Předně je vhodné zdůraznit, že stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu, kterým byla žaloba odmítnuta. V takovém případě je přípustný pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., v jehož rámci je Nejvyšší správní soud oprávněn přezkoumat pouze to, zda krajský soud správně vyhodnotil procesní podmínky pro odmítnutí žaloby, zatímco věcný obsah žaloby přezkoumávat nemůže (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65).

V daném případě byla žaloba odmítnuta z důvodu opožděnosti. Krajský soud totiž zjistil, že stěžovatelem zmíněná písemnost mu byla doručena již 21. 10. 2013, a musely tudíž uplynout všechny myslitelné lhůty k podání správní žaloby.

Nejvyšší správní soud nahlédnutím do správního spisu ověřil, že dne 21. 10. 2013 stěžovatel osobně převzal přípis magistrátu ze dne 8. 10. 2013 nazvaný „Uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení“ (doručenka osahuje označení písemnosti č. MMFM 114850/2013), v němž mu magistrát sděluje, že v souvislosti s pozemky v jeho vlastnictví podalo Ředitelství silnic a dálnic ČR dne 13. 9. 2013 žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení. Součástí daného přípisu je také patričné poučení o právních důsledcích zahájení vyvlastňovacího řízení. O řádném doručení této písemnosti přitom nelze mít sebemenších pochyb, neboť osobní převzetí stvrдил stěžovatel vlastnoručním podpisem.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že krajský soud doručení písemnosti vyhodnotil korektně a v souladu s obsahem správního spisu určil správný okamžik, od něhož je nutné odvíjet lhůtu pro podání žaloby. Přestože žaloba nebyla zcela konkrétní, je z ní alespoň implicitně možné dovodit, že se chtěl stěžovatel bránit proti zahájení vyvlastňovacího řízení, o němž se 21. 10. 2013 dozvěděl. Ať už bychom na žalobu pohlíželi jako na žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. nebo žalobu dle § 82 s. ř. s., v obou případech je jasné, že všechny myslitelné

lhůty k podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s., § 84 odst. 1 s. ř. s.), musely před jejím podáním uplynout. K tomu je nutné zároveň připomenout, že zmeškání lhůty k podání žaloby nelze prominout (viz § 72 odst. 4 s. ř. s., § 84 odst. 2, s. ř. s.). Postup krajského soudu byl tedy zcela správný a Nejvyšší správní soud se s jeho rozhodnutím ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jí zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný a náhrada nákladů mu proto nepřisluší. Žalovanému žádné náklady v tomto řízení, nad rámec jeho úřední činnosti, nevznikly.

V dané věci byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 3 As 2/2016 – 64, stěžovateli ustanoven zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti, který mohl ve lhůtě 30 dnů kasační argumentaci doplnit. Nejvyšší správní soud sice obdržel dne 27. 5. 2016 žádost ustanoveného advokáta o prodloužení této lhůty, nicméně za daných okolností není důvod takové žádosti vyhovět. Stěžovatel totiž podal formálně přijatelnou kasační stížnost, z níž zdejší soud zjistil, z jakých důvodů je usnesení krajského soudu napadáno. Společně s informacemi vyplývajícími ze správního spisu tak Nejvyšší správní soud disponoval všemi podklady nutnými pro rozhodnutí ve věci. Jakékoli doplnění kasační argumentace by již bylo nadbytečné.

Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. platí, že zástupci, který byl stěžovateli soudem ustanoven, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci přichází v úvahu přiznání odměny takto ustanovenému zástupci za jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“), spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení. Jedná se tedy o částku 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 advokátního tarifu) a dále 300 Kč jako náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce není plátcem DPH, jde celkově o částku 3.400 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu